

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Per què, ara, l’FMI?

El Govern hauria de donar llum però escampa fum

El 3 de gener el Govern ha tramès una sol·licitud d’adhesió al Fons Monetari Internacional (FMI).

L’editorial del BonDia del 10 de gener deia que l’adhesió podria “(...) ser d’utilitat, per exemple, a l’hora de disposar de fons en crisis financeres com la que va afectar la Banca Privada d’Andorra.”

El Govern vol fer creure a l’opinió pública el seu relat, i fer-nos empassar que la sol·licitud d’adhesió “(...) és el camí per saber quina quota haurà d’abonar Andorra a la institució.”

No és cert i aquest no és el nus de la qüestió. Cal debatre per què ens hauríem d’adherir a l’FMI i després avaluar si ens ho podem permetre.

Cal constatar que el Govern no s’ha desempallegat de l’opacitat i els intents d’engany del regnat de DA del 2011 al 2019. En lloc de donar llum donen fum.

Ser o no ser membre de l’FMI és una opció política, però convé també examinar, des del punt de vista econòmic, els avantatges i els costos d’una eventual adhesió.

Políticament, el Govern intentà enganyar l’opinió pública afirmant el dia 9 de gener del 2020, que ser membre de l’FMI portaria beneficis com ara l’accés al finançament en cas de necessitat, dibuixant així una hipòtesi que en cas de crisi d’una entitat bancària l’FMI vindria a salvar-la. No és cert.

Al *Butlletí del Consell General* núm. 26/2019 (11 de febrer 2019, pàg. 9) es pot llegir que

el professor Pollin insisteix que l’entrada a l’FMI “no permetrà resoldre el tema central” de disposar d’un prestador d’última instància (és a dir, d’un banc central que tapi el forat). El professor Pollin ho explica prou clar:

“Perquè l’FMI no intervé per ajudar directament un sector en crisi i encara menys institucions amb dificultats, sinó que el tracta amb els estats i els atorga finançaments després de la negociació d’un programa, és a dir, amb

Hem de saber per què ens cal adherir-nos a l’FMI, i després, si ens ho podem permetre

La quota d’adhesió serà 2 o 3 vegades la de San Marino: això el Govern ho amaga

cert retard. Els estats en qüestió poden utilitzar aquests finançaments per resoldre desequilibris l’origen dels quals sigui sectorial: per exemple, per recapitalitzar els bancs o permetre’ls refinançar-se en condicions acceptables. Però això no té res a veure amb la intervenció d’un Banc Central que pot aportar la seva liquiditat, sense límit i en terminis molt curts, quan es contracten les transaccions en els mercats monetaris i financers. L’informe considera que el recurs a l’FMI pot ser útil per resoldre desequi-

libris a mitjà termini que generin crisis. El simple fet que aquesta oportunitat existeixi també pot eliminar aquestes crisis o reduir-ne la mida, en la mesura que sabem que és possible una intervenció de l’FMI i que, d’alguna manera, hi ha una “xarxa de seguretat”. Però això no és suficient per compensar l’absència d’un Banc Central.”

Perquè una adhesió a l’FMI no permet resoldre el problema, el professor Pollin va proposar l’establiment d’una col·laboració amb un dels Bancs Nacionals de l’eurozona que permetria als bancs andorrans demanar préstecs sota certes condicions.

Les conclusions de la Comissió Especial del Consell General, de l’11 de febrer del 2019, no diuen el que el ministeri de Finances els vol fer dir.

Econòmicament, el Govern vol amagar que el cost de la quota d’adhesió s’ha de situar en una forquilla compresa entre 2 i 3 vegades la quota de San Marino.

Tenint en compte que la quota de San Marino era el 3 de febrer del 2016 de 49,2 milions d’euros, estem parlant de 98,4 milions d’euros, hipòtesi baixa, o de 147,6 milions d’euros, hipòtesi més realista.

Per què ho volen amagar? Ens volen aixecar la camisa?

Demaneu –ja ho vam fer el 24 d’abril del 2018– que s’aturi aquest procés fins que no hi hagi un debat públic, amb llum i documents, sobre les conseqüències i inconvenients que suposa l’entrada a aquest organisme internacional.